

подружжя Залеських, яке всі сили віддавало для потреб музичної освіченості й духовного піднесення рідного українського народу.

1. Ukrainians in North America. A Biographical Directory. Champaign, Illinois, 1975. – С.374-375.
2. Енциклопедія українознавства / Ред. В.Кубійович. – Львів: Молоде життя, 1993. – Т.2. – С.730; Т.4. – С.1252.
3. Полек В. Біографічний словник Прикарпаття – Івано-Франківськ. – Додаток до “Нового часу”, 1993-1995. – Зошит II. – 272 с.
4. Костюк О. Осип Залеський – музиколог, композитор, педагог // Альманах Станіславівської землі. – Т.1. – Нью-Йорк–Париж–Торонто, 1975 – С.571-573.
5. Медведик П. Діячі української музичної культури / Матеріали до бібліографічного словника // Записки НТШ. Том ССXXXII. Праці музикознавчої комісії. – Львів, 1996. – С.486-487
6. Рудницький А. Українська музика. Історико-критичний огляд. – Мюнхен: Дніпрова хвиля, 1963. – С.141
7. Залеський О. З мого життя // Альманах Станіславівської землі. Збірник матеріалів до історії Станіслава і Станіславщини. – Т.ІІ. – Нью-Йорк–Париж–Торонто, 1985. – С.122-134
8. Лагодинська-Залеська Г. З музичного життя Коломиї // Над Прутом у лузі .. Коломия в спогадах / Ред. З.Книш. – Торонто: Срібна сурма, 1962. – С.371-382.
9. Черепанин М. Музична культура Галичини. – К.: Вежа, 1997. – 325 с
10. Баб'юк Л. З музичного життя Коломиї // Музика Галичини. Т.ІІ. – Львів: Сполом, 1999. – С.149-164.
11. Діло. – 1927. – Ч.286.
12. Кашкадамова Н. Фортеп'яне мистецтво у Львові. – Тернопіль: Астон, 2001. – 400 с.
13. Дула М. Ярослав у роках 1927-1941 і його музичне життя // Ярославщина і Засяння: Збірник. – Нью-Йорк–Париж–Торонто, 1986. – С.136-142.
14. Залеський О. Короткий нарис історії української музики. – Філадельфія: Америка, 1951. – 20 с.

Iryna Taran

OSYP ZALESKYJ AND HALYNA LAHODYNSKA-ZALESKA IN THE CONTEXT OF HALYCHYNA'S MUSICAL CULTURE IN THE FIRST PART OF XX CENTURY

The research deals with the analysis of creative, public and educational activity of the famous figures of Halychyna's musical culture of the first part of XX century Osyyp Zaleskyj and Halyna Lahodynska-Zaleska.

Уляна Молчко

ВИНИКНЕННЯ ТА ДІЯЛЬНІСТЬ МУЗИЧНОГО ЖУРНАЛУ “БОЯН”

У часи становлення незалежної України особливого значення набувають дослідження, присвячені вивченню призабутих сторінок музичної спадщини Галичини. Мистецьке життя нашого краю на початку ХХ ст. розвивалося в складних умовах соціально-політичного гноблення: спочатку Австро-Угорщина, а потім Польща гальмували розвиток національної культури. Роки пацифікації і наруги над усім українським ставили перед провідною

громадськістю Галичини важливі завдання: захистити і підтримати розвиток мистецтва друкованим словом.

Музична публіцистика у Західній Україні, опираючись на традиції галицького друкованого слова часів Австро-Угорщини та польської окупації, досягла значного розвитку. Відомості з мистецького життя систематично вміщувались у різних друкованих органах Австро-Угорщини на теренах Галичини: “Діло”, “Слово”, “Зоря”. Авторами критичних музикознавчих статей були І.Франко, В.Лукич, С.Воробкевич, А.Вахнянин, В.Мапюк, О.Нижанківський, П.Бажанський. У 1905-1907 роках у Львові виходив “Артистичний вісник” – журнал, присвячений пластичному мистецтву, театрові та музиці, редакторами якого були І.Труш та С.Людкевич. Користувалися попитом також мистецькі видання “Родимий листок”, “Ілюстрований музичний календар” (1904-1907).

За польської окупації музичною журналістикою та критикою займалися майже всі західноукраїнські композитори. Вони пропагували кращі зразки національного мистецтва, відстоювали його реалістичні засади й художню змістовність. Так створювався музичний літопис того часу, висвітлювалися сильні й слабкі сторони культурного життя. У 1925 році у Львові вийшов друком “Музичний листок” під редакцією С.Людкевича. Мистецькі відомості також друкуються у місячнику літератури, мистецтва і культури, що виходив у Львові у 1920 році під назвою “Життя і мистецтво”, у 1929-1930 роках тут видано “Музичний вісник”, орган Музичного товариства імені М.Лисенка, редактором якого був І.Гриневецький. Декілька випусків “Музичних вістей” побачило світ у 1934-1936 роках. Асоціація незалежних українських мистців видає ілюстрований кварталник “Мистецтво” у 1932-1935 роках під редакцією П.Ковжуна. За польського панування під редакцією Я.Ярославенка виходить хроніка музичної накладні “Торбан”.

У березні 1937 року у Стрию почав видаватися журнал “Українська музика” під редакцією З.Лиська, який був органом Союзу Українських Професійних Музик. Саме він сприяв професіоналізації національного мистецтва, розвитку музичної критики і науки.

Багато уваги приділяли рецензуванню культурного життя краю головні львівські газети “Діло”, “Новий час”, “Українські вісті”, “Назустріч”. Щоб забезпечити належний фаховий рівень дописів, тут співпрацювали В.Барвінський (“Діло”, “Новий час”), С.Людкевич (“Діло”), П.Нижанківський (“Українські вісті”), А.Рудницький (“Назустріч”). Крім того, частими дописувачами були видатні музиканти Р.Савицький, З.Лисько, Б.Кудрик, І.Шмеріковсько-Приймова. Внаслідок цієї праці підвищувався музичний рівень широкого загалу і сприймання даного мистецтва взагалі.

Широко висвітлювалося музичне життя у виданнях, що друкувалися в Коломиї – одному з провідників культурних центрів Західної України. Пропа-

гуванням національного мистецтва займалися видання “Поступ” (1903 р.), “Україна” (1919 р.), “Гуцульське слово” (1934 р.), “Ми йдемо вперед” (1937 р.), “Світ молоді” (1939 р.), “Воля Покуття” (1941 р.) [8].

На теренах Галичини паралельно друкувалися польські музичні видання: “Оркестр” (1925 р.) та “Ехо” (1937 р.). У радянській Україні в цей час існувала така музична періодика: “Музикальний вісник” (1919 р.), “Музика” (1923 р.), “Українська музична газета” (1926 р.). З 1932 року виходить “Музика мас”, а з 1933 р. – “Радянська музика”.

Повертаючись до питання української музичної преси в Галичині, слід назвати ще один журнал – “Боян”, який виходив у 1919-1930 роках на Дрогобиччині. Згаданий часопис заслуговує глибшого висвітлення, бо відображає високий рівень культурного життя краю.

У науковій літературі, а саме в статті С.Людкевича “Огляд нашої музичної публіцистики в Галичині” [6, с.348], в монографії А.Рудницького “Українська музика” [9, с.368] та в четвертому томі “Історія української музики” [5, с.549], інформативно згадується про діяльність журналу “Боян” на теренах Західної України. Історико-краєзнавчий збірник “Дрогобиччина – земля Івана Франка” [10; 11] подає короткі відомості про часопис у зв’язку із висвітленням постатей відомих громадських діячів – о. С.Сапруна та В.Сольчаника. Професор С.Шнерх у своїй книзі “Незмовкла пісня” [12, с.64], яка присвячена долі галицької родини Сапрунів, описує вихід у світ даного видання лише фрагментарно.

Тому метою пропонованого дослідження є прослідкувати історичні передумови виникнення місячника “Боян”, розповісти про його засновників, а також детально охарактеризувати тематику журнальних статей та висвітлити складний процес формування професійної музичної культури на Західній Україні.

Наприкінці 20-х років ХХ століття на Дрогобиччині музичне життя досягло високого мистецького рівня. Цьому сприяла діяльність великої кількості хорових колективів при церквах та гімназіях (хор читальні “Просвіта”, хор при Українській гімназії та Учительській Семінарії сс.Василіянок, хор “Робітничої Громади”, хорове товариство “Дрогобицький Боян”), а також відкриття філії Вищого Музичного Інституту ім. М.Лисенка. Усі вони потребували збагачення своєї музичної культури, щоб не скотитися до примітиву, а піднятися до вищого професійного рівня.

Цю функцію міг виконати лише друкований орган, періодичний місячник, доступний кожному самодіяльному музичному колективі. Найбільшу потребу в такому виданні відчували ті, хто керував хорами. І серед них – о. Северин Сапрун та проф. Володимир Сольчаник. Саме вони і взялися до важкої і ризикованої справи видання журналу “Боян”.

Тут слід кілька слів сказати про самих видавців. Отець Северин Сапрун, уродженець дрогобицької сім'ї, походив з родини священика. Колишній вояк УГА, після поранення під Чортковом висвятився і повернувся до Дрогобича, де протягом двадцяти років працював гімназіальним учителем хорового співу та катехизації, директором Музичного інституту ім. Лисенка, першим і довголітнім диригентом “Дрогобицького Бояну”.

Володимир Сольчаник у молоді роки також пройшов дорогами Першої світової війни. Був поручником УГА. Пройшов тиф та польський полон у Тухолі. Все своє подальше життя працював у Дрогобицькій українській гімназії викладачем української мови та інших предметів. Захоплювався музикою. Співав у “Дрогобицькому Бояні” (виконував сольні тенорові партії). До того ж був секретарем музичного товариства “Боян” у Дрогобичі, а від 1931 року – його головою.

Вихід у світ місячника “Боян” став помітною подією не лише в житті міста. Видання швидко оцінили музичні кола Галичини. І дійсно, журнал відіграв значну роль у справі піднесення хорового мистецтва та поживлення музичного життя краю. З'явилося видання, яке надавало допомогу хоровим колективам і теоретичним матеріалом, і нотами, і організаційними порадами.

У першому числі “Бояну” у редакційній статті мовиться: “Зважаючись випустити отсе перше число нашого органу, ми станули між двома зовсім протилежними почуттями: з одної сторони, присвічувала нам та манила нас великість ідеї поширення нашої співацької культури, слави нашої пісні... З другої сторони, лякала нас непевність, як приймуть наш порив співацькі і музичні наші круги, чи його підпруть та чи допоможуть нам розвинути діло?” [2]. У цих словах – завдання, які ставила перед собою редакція журналу, а також усвідомлення усієї складності розпочатої справи. За виголошеними ідеями стояло хорове товариство “Боян”, яке сміливо взяло на себе організаційну частину видавництва і його фінансову підтримку.

Отже, у червні 1929 року перше число “Бояну” побачило світ. Ча-сопис мав дуже скромний вигляд. Був невеликого розміру: 24,5 см на 17 см. На титульній сторінці (Рис. 1) вгорі – напис великими літерами – “Боян”. Під ним – меншими літерами: “місячник для співацьких і музичних справ”. Далі – дата, місце видання, число, короткий виклад змісту. На цій сторінці поміщено також початок статті “Від редакції”. На останній

Рис. 1.

сторінці – примітка: “Видає співоче товариство “Дрогобицький Боян”. Місце видання – Дрогобич. З друкарні Й. Левенкофа” [2]. Цей та інші числа місячника друкувалися на сірому тонкому папері, окремої обкладинки не було.

Перші числа “Бояна” призначалися для потреб міських та сільських хорів. Але редакція на цьому не планувала зупинитись. У першому числі видавці заявляють, що надалі має “Боян” стати органом загальномузичним.

Очоливши редакцію журналу, о. С. Сапрун заздалегідь обмірковує структуру свого видання, його напрям і завдання. Про це ми довідуємося із вже згаданого вступного слова “Від редакції”. Далі чітко викладена тематика матеріалів, яка поділялася на п’ять відділів. Серед них: відділ загальномузичний, який обіймав статті загальномузичного характеру; відділ дидактичний, що подавав виклади з теорії, гармонії, історії музики, диригентської техніки; відділ організаційний, де друкувалися матеріали про організацію і діяльність співацьких гуртків і товариств. Окремо об’єднувались інформації відділів дописів та хроніки музичного і співацького життя. В цих рядках – чітко сформульоване ідейне кредо та напрямки роботи. Справді, червнєве число відповідало накресленій меті. З програмною статтею “Виховуюче значіння хору” виступає о. Северин Сапрун. Тут автор підкреслює ті важливі чинники виховання народу, які містять в собі хоровий спів. Бо спів – це, насамперед, культура народу, він виховує в людині почуття прекрасного, чим збагачує зміст життя. Автор вважає, що кожен співак, виконуючи музичний твір, повинен глибоко замислюватись над його змістом: “Вслухуючись в твір, – пише о. С. Сапрун, – ми немов входимо в контакт з душею композитора. Співак є найближче до твору. Співак через саме студіювання твору входить у його ядро” [2]. Є в цій статті і кілька рядків, адресованих низькопробній музиці, яка звучить у кав’ярнях. На цьому стаття переривається. Продовження її знаходимо у наступних числах.

Не менш важливою є стаття Володимира Сольчаника “Внутрішнє життя співацьких товариств”, яка також друкувалася з продовженням у кількох числах. Значення цього допису для діяльності хорових колективів досить вагоме, бо дає конкретні вказівки до дії, організаційні поради. Автор наголошує на тому, що хор – це не звичайний гурт людей, а співацьке товариство з конкретними цілями. В. Сольчаник дає ділові настанови, як повинно виглядати внутрішнє життя такого товариства, як розумно розподілити працю у ньому.

Володимир Сольчаник дає конкретні поради, підкріплені досвідом роботи у хорі. Безперечно, це полегшувало нелегкі організаційні кроки в хоровій справі тим ініціаторам, котрі брались налагодити хорову справу на Дрогобиччині.

Видавці місячника дбали також про те, щоб члени співацьких товариств були не просто виконавцями музичних творів, а добре обізнаними музично. Через те в місячнику друкується ряд статей з питань музичної грамоти. Для

прикладу, Теофіль Дуб подає тут свій виклад під заголовком "Теорія музики", де починає з елементарної музичної грамоти, розтлумачує значення таких понять, як музичний звук, висота тону, час тривання тону, тембр голосу.

Просвітницьку мету несуть в собі дописи Осипа Хомінського "Курс для диригентів аматорських хорів", Івана Левицького "Про так званий тон скрипки і його умови". Протягом 1930 року "Боян" друкує "Малу музичну енциклопедію", де крім пояснень музичної термінології вміщено короткі нариси про українських композиторів та музикантів (М.Березовського, Д.Бортнянського, А.Вахнянина, А.Веделя, М.Вербицького, О.Вересая та ін.). Існував до друку "Малу музичну енциклопедію" Станіслав Людкевич. У "Бояні" зустрічаються й інші його матеріали, як-от – "Критичні замітки в справі науки сольфеджіо й музичного диктанта в музичних школах".

Відомо, що о. С.Сапрун був добрим організатором і журналістом. Він розумів, що таке видання, як "Боян", потребує публікацій досвідчених музикантів і композиторів. Тому із задоволенням надає слово знаному вже на той час композиторові С.Людкевичу. До речі, Людкевич відомий не лише як композитор, але й як публіцист мистецьких і музичних видань. Ще у 1905 році разом з художником І.Трушем він став співвидавцем журналу "Артистичний вісник", де редагував музичну частину видання. Його авторство у "Бояні" свідчить про високий рівень цього місячника. Станіслав Людкевич розумів нагальну потребу громадськості в такому виданні і своєю участю підтримував ідею о. С.Сапруна.

Велике значення для хорових товариств мали публікації про життя і творчість українських композиторів-класиків К.Стеценка, М.Леонтовича (наприклад, стаття М.Тележинського "Український пісняр М.Леонтович").

А рубрики "Дописи", "Огляд співацького та музичного життя (хроніка)" становлять особливий інтерес не лише для тогочасного читача, але й для сучасного дослідника музичного життя Галичини 20-30-х років. Інформації, подані з різних міст і сіл, розповідають про концертне життя краю. Цими повідомленнями видавці намагалися якнайповніше охопити музичні новини, які надходили до редакції з різних куточків світу, де на той час проживали українці: Радянська Україна, Польща, Чехословаччина, Болгарія, Румунія, Німеччина, Австрія, США, Канада.

З матеріалів цього відділу ми довідуємось про концерти кобзарів-бандуристів, піаністки Любки Колесси у Львові, святкування на честь Шевченка на Волині і Поліссі. Є тут повідомлення про концертну діяльність Одарки Бандрівської, хору Котка, хорових гуртів Рівненщини. А ось цікаве повідомлення, надруковане у 4-му числі "Бояна" за 1930 рік: "Хорові гурти на Рівненщині з радістю прийняли появу нашого співочого журналу "Боян" – і приступають до масового поширення його між своїми членами" [3]. Цей факт

свідчить про те, що журнал завойовував популярність і на Рівненщині. Більше того, він спричинився до питання створення у цьому краї Співочого Союзу – об'єднання, яке б зуміло вивести з упадку “співочий організм” України, займалося б поширенням нот, згуртуванням музичного життя на Україні.

Докладно описувалося в “Бояні” протягом 1929-1930 років співацьке життя Дрогобиччини (розповідалось про хорові колективи Дрогобича, Борислава, Трускавця, Гаїв, Болахівців, Грушова).

Під рубрикою “Організаційний рух” подавалася широка інформація про організаційну, творчу, пропагандистську діяльність “Дрогобицького Бояна”. Для прикладу, у 1929 році “Дрогобицький Боян” влаштовує разом з гімназією Шевченківські концерти, у 1930 році хор підготував вечір творів Леонтовича, видав збірник коляд Ю.Грох-Грохольського, вистудіював і виспівав у церкві св. Трійці двохорне “Слава – Єдинородний” Д.Бортнянського, виступив із концертом у Трускавці та ін. Інформативно подано в журналі життя “Боянів” Стрия, Станіслава, Тернополя, Борислава.

Зі сторінок “Бояна” дізнаємося також про стан музичної освіти у Дрогобичі. У 4-5 числах 1930 року ведеться мова про педагогічну роботу Вищого Музичного Інституту ім. Лисенка та його філій, наводяться звіти їх діяльності за 1929-1930 навчальний рік.

Часопис ставив перед собою ціль – допомогти хоровим гурткам не лише теоретичним матеріалом та порадами, а й задовольнити їх потреби у репертуарному плані. Це, на думку о. С.Сапруна, є основною метою його видання. Саме ця потреба хорів і покликала до життя місячник. Тому журнал взявся до конкретної роботи – періодично видає додатки з нотами народних пісень, аранжованих для хору О.Кошицем (“Ой у полі, та й у Баришполі”), М.Леонтовичем (“Дударик”, “Зашуміла ліщинонька”), а також “Колискову” К.Богуславського.

А ось ще один цікавий штрих до видавничої діяльності о. С.Сапруна. Літературно-науковий, мистецький і громадський місячник “Нові шляхи” за січень 1930 року друкує інформацію, яка стосується ще одної сторінки видавничої діяльності редакції “Бояну”. У рубриці “Замітки й оцінки” читаємо: “Ювілейний музичний календар на р. 1930 виданий у століття заснування першого мистецького хору в Галичині при катедральному соборі в Перемишлі 1829-1929” [7]. Далі довідуємось, що цей настінний календар видала редакція місячника “Боян” у Дрогобичі на дохід “Рідної школи”. Публікацією цього календаря редакція зробила добру справу – прийшла на допомогу українським шкільним установам. У календарі відзначалися греко-католицькі і римо-католицькі свята, подавалися фотографії українських композиторів. “Боян” і його редакція видали “Календар” з метою реклами співацького товариства.

Із наведених вище історичних фактів випливає, що журнал приносив велику користь самодіяльним хорам. Його завжди чекали і радо сприймали співочі колективи у селах і містечках Дрогобиччини, а пізніше і всієї Галичини. Часопис на своїх сторінках “спілкувався” з читачами, видавці очікували від читачів ділових порад, вказівок, зауваг.

У планах видавців було висвітлення багатьох цікавих ідей. Журнал планували вивести на ширший шлях. У першому числі за 1930 рік подається широка програма на майбутнє. Редакція пише, що цей журнал “привела у світ життєва необхідність. Він немовби самовільно вилетів із хаосу нашого співочого життя – з криком та зазивом до обнови та організації цього життя” [3]. У перших числах “Бояну” йшло ретельне шукання шляхів роботи, глибоко вивчалася співоча справа в Галичині.

З тою ж метою у Львові скликано 14 грудня 1929 року “анкету найвизначніших діячів на співочому й музичному колі”. Ця зустріч музикантів Галичини відбулася в малому залі Музичного Інституту ім. Лисенка. Дискусія, яка відбулася при цій зустрічі, незаперечно доводила, що видання музичного місячника є конечною річчю не лише для співочих мас широкого плану, але й для тих музичних інституцій, які представляють вищу музичну освіту. Журнал потрібен був і тим, хто ставиться до музики фахово. Отже, “Боян” на своїх сторінках сміливо висував важливу проблему тогочасного музичного життя: він авторитетно доводив, що музичним колам нашого краю потрібне ще одне, фахове музичне видання. Створити такий журнал було прямим обов’язком Музичного товариства ім. М.Лисенка.

Як бачимо, січневе число “Бояну” було сповнене оптимізму і великих планів. Але у квітні того ж року на сторінках журналу з’являються тривожні сигнали про фінансову кризу видання. У п’ятому числі читаємо: “Фінансовий тягар видавництва несе тепер одне співоче товариство “Дрогобицький Боян”, яке кинуло на цю ціль весь свій капітал з очевидною кривдою своїх власних інтересів. Одначе засоби товариства вичерпані” [4]. Там же, з обкладинки до читачів волав заклик: “Хочете, щоби “Боян” не “упав? То вирівняйте передплату і з’єднайте нових передплатників” [4]. На жаль, цей та попередні заклики не змогли змінити ситуації. “Боян” майже після півторарічного існування припинив діяльність. Громадськість краю не змогла своїми скромними датками підтримати життя “Бояна”. Матеріальні нестачі, сутужне фінансове становище широких галицьких мас під польською окупацією поставили крапку на виданні цього музичного журналу. Грудневе число за 1930 рік стало останнім.

Значення журналу “Боян” для розвитку національної культури вагоме. Адже була здійснена велика справа поширення музичної просвіти в краю. Він сколихнув мистецькі кола, запалив до подальшої видавничої діяльності.

На прикладі виникнення та діяльності часопису “Боян” простежується тривалий і тернистий шлях формування музичних видань Галичини!

- 1 “Боян” // Енциклопедія Українознавства: Словникова частина. – Т.І – Львів, 1993. – С.169.
2. “Боян”. – 1930. – №1.
3. Там само.
- 4 “Боян”. – 1930. – №4-5.
- 5 Історія української музики: У 6-ти томах – Т.4. – К.: Наукова думка, 1992 – С.649
- 6 Людкевич С. Огляд нашої музичної публіцистики в Галичині // Людкевич С. Дослідження, статті, рецензії. – К., 1973. – С.348.
7. “Нові шляхи”. – 1930. – №1.
- 8 Романюк М., Галушко М. Українські часописи Коломиї 1865-1994 рр. – Львів, 1996.
- 9 Рудницький А. Українська музика – Мюнхен: Дніпрова хвиля, 1963 – С.368.
10. Сольчаник А. Володимир Сольчаник (1892-1939) // Дрогобиччина – земля Івана Франка: У 4-х тт. – Т. 1. – Нью-Йорк–Париж–Сідней–Торонто. – 1973. – С.696-697.
11. Шнерх С., Довгалюк І. Сторінки життя і творчості о.С.Сапуна // Дрогобиччина – земля Івана Франка / Упорядник Шалата М.: У 4-х тт. – Т.4. – Дрогобич: Відродження, 1997. – С.568, 570, 572.
- 12 Шнерх С. Незмовкна пісня. – Львів: “Те Рус”, 2001. – С.64.

Uliana Moltchko

THE MUSIC MAGAZINE'S “BOIAN” HISTORY OF ORIGIN AND ACTIVITY

In the suggested article the history of origin and activity of the music magazine “Boian” is considered. The magazine printed in Drohobych in 1929-30. The problems of music life in the West Ukraine at the beginning of the XXth century were brightly retraced in this magazine.

Олександра Німилевич

КОМПОЗИТОР, ДИРИГЕНТ І ПЕДАГОГ БОГДАН ВАХНЯНИН

(до 120-річчя від дня народження)

Ім'я Богдана Вахнянина як педагога, композитора, диригента, музичного критика є маловідомим для широких кіл. Різностороннє обдарування Б.Вахнянина плекались в атмосфері високого патріотизму, культури, професіоналізму, адже він був племінником провідного галицького громадсько-політичного діяча другої половини XIX – початку XX ст., композитора Анатолія Вахнянина, постать якого асоціюється із заснуванням культурно-освітнього товариства “Просвіта”, хорових товариств “Торбан” і “Боян”, Вищого музичного інституту ім. М.Лисенка у Львові.

Сьогодні ще немає окремих досліджень, присвячених розкриттю життєвого шляху, творчого, виконавського та педагогічного доробку Б.Вахнянина. Коротка згадка про композитора і педагога у нарисі Я.Михальчишина [14] та біографічному словнику П.Медведика [1: 3], а також повідомлення у